

Hüdayi Yolu

Sultan Ahmed Hân, büyük bir câmi yaptırmak istiyordu. Karârını verdi ve yerini tesbit ettirdi. Temel atma merâsimi için hocası Azîz Mahmûd Hüdâyî ve diğer âlimleri da'vet etti. Kurbanlar kesildi. Temel atmak için ilk kazmayı, Azîz Mahmûd Hüdâyî hazretleri vurdu. Pâdişâh, yoruluncaya kadar temel kazdı. Böyle bir başlangıçtan yıllar sonra, Câmi yapıldı ve açılışını yapmak ve Cum'a hutbesini okumak üzere Azîz Mahmûd Hüdâyî da'vet edildi. O gün fırtına vardı ve deniz şiddetli dalgalı idi. Bu sebeple kayıklar denize açılmaya cesâret edemiyorlardı. Mahmûd Hüdâyî, Üsküdar iskelesine geldi ve husûsî kayıkçısına emrederek, yanında birkaç talebesiyle birlikte Sarayburnuna doğru açıldı. Allahü teâlânın izniyle Mahmûd Hüdâyî hazretlerinin himmeti bereketiyle, kayığın ön, arka ve yanlarından bir kayık mesafesinde deniz süt liman oluyor, dalgalar kayığa hiç te'sîr etmiyordu. Bu şekilde herkes korkudan denize çıkamazken, Azîz Mahmûd Hüdâyî kayığıyla selâmetle karşıya geçti. Üsküdar ile Sarayburnu arasındaki bu yola "Hüdâyî yolu" dendi ki, fırtınadan uzak, selâmetle gidilen bir deniz yolu olduğu kabûl edilir.

Azîz Mahmûd Hüdâyî hazretleri birgün, Sultan Ahmed Hân'la sarayda sohbet ediyordu. Bir ara abdest tazelemek istedi. İbrik ve leğen getirdiler. Pâdişâh hocasına hürmeten ibriği eline aldı ve abdest suyunu döktü. Sultan Ahmed Hân'ın annesi de kafes arkasında havluyu hazırlamıştı. Vâlide Sultan kalbinden; "Azîz Mahmûd Hüdâyî'nin bir kerâmetini görseydim" diye geçirmişti. Bunun üzerine Mahmûd Hüdâyî, Vâlide Sultan'ın gönlünden geçenleri anlayarak; "Hayret! Ba'zıları bizden kerâmet arzu ederler, Halîfe-i rûy-i zemîn'in elimize su dökmesi ve muhterem vâlidelerinin havlu hazırlamasından daha büyük kerâmet mi olur?" buyurdu. Sohbet esnasında Sultan Ahmed Hân; "Efendim! Seyyid Abdülkâdir-i Geylânî hazretlerinin, kıyâmet günü talebelerine ve pekçok günahkâr mü'minlere şefaate edeceği hakkında rivâyetler var. Bu rivâyetlerin doğruluğu hakkında ne buyurursunuz?" diye suâl eyledi. Azîz Mahmûd Hüdâyî hemen cevap vermedi. Bir müddet murâkabe hâlinde kaldıktan sonra; "Bu söz doğrudur" buyurdu.

Sonra Pâdişâh. "Efendim! Acaba zât-ı âlinizin bizlere bir va'diniz ve müjdeniz yok mudur?" diye sorunca, Mahmûd Hüdâyî ellerini kaldırarak: "Yâ Rabbî! Kıyâmete kadar bizim yolumuza katılan, bizi sevenler ve ömründe bir kerre türbemize gelip rûhumuza fâtiha okuyanlar bizimdir. Bize talebe olanlar denizde boğulmasınlar, ömrünün sonlarında fakirlik görmesinler, îmânlarını kurtararak gitsinler ve öleceklerini bilip haber versinler" diye duâ eyledi. (Âlimler ve evliyâ bu duânın kabûl olduğunu, bu yola mensûp kimselerin hiç denizde boğulmadıklarını ve pekçok kimsenin de vefât günlerine yakın, öleceklerini haber verdiklerini bildirdiler.)

Kaynak: İslam Alimleri Ansiklopedisi